

پیش به سوی تبدیل دانشگاه به خانه مردم!

در ماه های آینده:

درهای دانشگاه را بروی مردم باز کنیم!

برای آزادی دانشجویان زندانی مبارزه کنیم!

دست مزدوران امنیتی و انتظامی جمهوری اسلامی را از دانشگاه ها کوتاه کنیم!

دانشگاه را به محل تجمع کارگران و دانش آموزان و معلمان کشور تبدیل کنیم!

وجود يك و نیم میلیون دانشجو و گسترش مراکز آموزشی و دانشگاهی در گوشه و کنار کشور، يك نقطه قوت بزرگ برای مردم است. همواره دانشجویان و روشنفکران انقلابی آغاز گران خوبی بوده اند و توانسته اند نقش مهمی در کشاندن کارگران و دهقانان، یعنی اصلی ترین و پیگیر ترین نیروی انقلابی، به میدان مبارزه ایفاء کنند. اینبار نه مساجد که این مراکز آموزشی و دانشگاهی اند که بیش از پیش و بیشتر از زمان انقلاب ۵۷ ظرفیت آنها دارند که به مراکز انقلابی سازماندهی توده ای بدل شوند. این امتیاز بزرگی است و باید پایبندی گسترش مبارزات مردمی از آن سود جست. در سال ۵۷ برای مدت کوتاهی دانشگاه ها تبدیل به اصلی ترین مراکز تجمع سیاسی توده های مردم از هر قشری شدند. مشخصا کارگران پس از کار، خود را به دانشگاه می رساندند تا از آخرین اطلاعاتی سیاسی و اخبار مبارزاتی آگاهی حاصل کنند. دانش آموزان برای متشکل شدن و مبارزه کردن به دانشگاه رفت و آمد می کردند. نیروهای مرتجع مذهبی برای خنثی کردن دانشگاه به تقویت مساجد پرداختند. هر آنجا که دانشجویان به شهرستانهای خود رفته و در آنجا ستادهای مبارزاتی از میان دانش آموزان و کارگران و دهقانان ایجاد کردند، مساجد بیکاره ماندند. نیروهای مرتجع مذهبی تازه پس از قدرت گیری توانستند بساط قدرت خود را در آن مناطق پهن کنند. امپریالیستهای غربی که با دارودسته خمینی در پاریس برای مهار زدن به جنبش انقلابی مردم به توافق رسیده بودند، به تقویت صدای خمینی و دارودسته اش کمک کردند. با سرازیر کردن منابع مالی، مساجد را به «ستاد» مرکزی مبارزات مردم تبدیل کردند تا از این طریق انقلاب را در ابتدا به لحاظ سیاسی گیج کنند و بعد از طریق حاکم کردن يك رژیم ارتجاعی به جای يك رژیم ارتجاعی دیگر، انقلاب را به مسلخ ببرند.

در سال ۱۳۵۹ به دستور خمینی دانشگاه ها بسته شد و دانشجویان مبارز را قلع و قمع کردند تا مانع شوند که دانشگاه به ستاد واقعا انقلابی مردم تبدیل شود. از آن پس دانشگاه توسط مرتجعین اشغال شد. مهمترین واقعه سیاسی دانشگاه ها نماز جمعه های ارتجاعی و روح فرسا شد. رژیم جمهوری اسلامی بیش از بیست سال تلاش کرد که دانشگاه را به ستاد و پایگاه سیاسی ایدئولوژیک خود تبدیل کند. اما این تلاشها با خیزش ۱۸ تیر ۱۳۷۸ دود شد و به هوا رفت. عشق و امید مردم به دانشگاه از نو زنده شد.

اکنون نیز جمهوری اسلامی می خواهد با قلع و قمع دانشجویان مبارز و حتا بستن دانشگاه ها مانع از آن شود که این ستاد بزرگ مبارزاتی شکل بگیرد و الهام بخش مبارزات سیاسی سراسر کشور شود. باید با این توطئه مبارزه کرد. باید همه خلق به دانشجویان کمک کنند تا دانشگاه به خانه مردم تبدیل شود.

خواست جنبش دانشجویی این است که ورود مردم از هر قشر و طبقه ای به دانشگاه ها بلامانع شود. دستگیری و اذیت و آزار رساندن به غیر دانشجویان که در اطراف محوطه دانشگاه تجمع میکنند سیاست تبهکارانه ای است که باید با آن مقابله کرد. دانشجویان باید با پخش اوراق تبلیغاتی از مردم بخواهند که هر چه بیشتر به طرف دانشگاه آمده و سعی کنند وارد دانشگاه شوند. دانش آموزان مدارس مختلف باید دانشگاه را پاتوق و محل قرارها و تجمعات خود کنند. معلمین شریف کشور می توانند دانش آموزان خود را تشویق به دیدارهای مکرر از دانشگاه های شهرهای مختلف کنند. جنبش دانشجویی می تواند شعار برچیدن بساط نماز جمعه از دانشگاه را بدهد. زیرا این شعار عادلانه و مبتنی بر خواست مردم است. دانشگاه جای نماز نیست. دانشگاه جای آخوند نیست. روزهای جمعه دانشجویان می خواهند از مردم در دانشگاه پذیرائی کنند. روزهای جمعه روزهای پیوند دانشجویان با کارگران و معلمین و محصلینی است که به دانشگاه می آیند تا از نظرات و فعالیتهای دانشجویان آگاه شوند. دانشگاه جای مرتجعین نیست. دانشگاه خانه مردم است.

دانشگاه جای نماز نیست. دانشگاه جای آخوند نیست.

دانشگاه خانه ملت. دانشگاه کانون بصیرت.